

Suvestinė redakcija nuo 2012-01-01 iki 2014-12-31

Įstatymas paskelbtas: Žin. 2004, Nr. [96-3519](#), i. k. 1041010ISTA0IX-2251

Nauja redakcija nuo 2012-01-01:

Nr. [XI-1771](#), 2011-12-01, Žin. 2011, Nr. 155-7352 (2011-12-20), i. k. 1111010ISTA0XI-1771

LIETUVOS RESPUBLIKOS SOCIALINIŲ ĮMONIŲ Į S T A T Y M A S

2004 m. birželio 1 d. Nr. IX-2251
Vilnius

PIRMASIS SKIRSNIS BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis. Įstatymo paskirtis

1. Šis įstatymas nustato juridinių asmenų, kuriems suteiktas socialinės įmonės statusas, su šiuo statusu susijusias teises ir pareigas, šio statuso įgijimo ir netekimo pagrindus ir tvarką, apibrėžia socialinėse įmonėse įdarbinamų asmenų tikslines grupes, nustato darbo santykių šiose įmonėse ypatumus, reglamentuoja valstybės pagalbą socialinėms įmonėms.

2. Šio įstatymo nuostatos yra suderintos su šio įstatymo priede nurodytais Europos Sąjungos teisės aktais.

2 straipsnis. Socialinių įmonių tikslas

Socialinių įmonių tikslas – įdarbinant šiame įstatyme nurodytoms tikslinėms grupėms priklausančius asmenis, praradusius profesinį ir bendrąjį darbingumą, ekonomiškai neaktyvius, negalinčius lygiomis sąlygomis konkuruoti darbo rinkoje, skatinti šių asmenų grįžimą į darbo rinką, jų socialinę integraciją ir mažinti socialinę atskirtį.

3 straipsnis. Socialinė įmonė

1. Socialinė įmonė – šio įstatymo nustatyta tvarka šį statusą įgijusi Lietuvos Respublikoje įsteigta įmonė ar kitoje Europos ekonominės erdvės valstybėje įsteigta įmonė ar jos filialas (toliau – juridinis asmuo), kai tenkinamos visos šios sąlygos:

1) darbuotojai, priklausantys šio įstatymo 4 straipsnyje nurodytoms socialinėse įmonėse įdarbinamų asmenų tikslinėms grupėms, sudaro ne mažiau kaip 40 procentų metinio vidutinio sąrašuose esančių darbuotojų skaičiaus ir tikslinėms asmenų grupėms priklausančių darbuotojų skaičius yra ne mažesnis kaip keturi. Socialinėse įmonėse įdarbinamų asmenų tikslinėms grupėms priklausančių darbuotojų dalis nuo vidutinio sąrašuose esančių darbuotojų skaičiaus apskaičiuojama Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Vyriausybė) ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka;

2) Lietuvos Respublikoje įsteigto juridinio asmens steigimo dokumentuose yra nurodyta šio juridinio asmens veikla, susijusi su tikslinėms asmenų grupėms priklausančių asmenų įdarbinimu, jų darbinių ir socialinių įgūdžių lavinimu ir socialine integracija, o kitoje Europos ekonominės erdvės valstybėje įsteigta įmonė ar jos filialas yra pateikę atitinkamus dokumentus, įrodančius, kad Europos ekonominės erdvės valstybėje, kurioje jie yra įsteigti, teisės aktais jiems suteikta tokia teisė;

3) nevykdo veiklos, įtrauktos į socialinių įmonių neremtinų veiklos rūšių sąrašą, kurį tvirtina Vyriausybė ar jos įgaliota institucija, arba iš tokios veiklos gautos pajamos sudaro ne daugiau kaip 20 procentų visų šio juridinio asmens pajamų, taip pat nevykdo laikinojo įdarbinimo veiklos.

2. Neįgaliųjų socialinė įmonė – šio įstatymo nustatyta tvarka šį statusą įgijęs juridinis asmuo,

kuris atitinka visas šias sąlygas:

1) atitinka šio straipsnio 1 dalies 2 ir 3 punktuose nurodytas sąlygas;

2) darbuotojai, priklausantys neįgaliųjų tikslinei grupei, sudaro ne mažiau kaip 50 procentų jos metinio vidutinio sąrašuose esančių darbuotojų skaičiaus. Neįgalieji, kuriems nustatytas sunkus ar vidutinis neįgalumo lygis arba neviršijantis 40 procentų darbingumo lygis, arba didelių ar vidutinių specialiųjų poreikių lygis, sudaro ne mažiau kaip 40 procentų metinio vidutinio sąrašuose esančių darbuotojų skaičiaus ir šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytai tikslinei asmenų grupei priklausančių darbuotojų skaičius yra ne mažesnis kaip keturi. Į metinį vidutinį darbuotojų skaičių įtraukiami neįgalūs darbuotojai, dirbantys ne mažiau kaip 80 darbo valandų per mėnesį.

3. Kai šiame įstatyme vartojama sąvoka „socialinė įmonė“, ta norma yra bendroji, taikoma ir neįgaliųjų socialinėms įmonėms, o kai norma yra specialioji, taikoma tik neįgaliųjų socialinėms įmonėms, tai vartojama sąvoka „neįgaliųjų socialinės įmonės“.

4. Valstybė įstatymų nustatytais priemonėmis teikia pagalbą juridiniams asmenims, turintiems socialinės įmonės statusą.

4 straipsnis. Socialinėse įmonėse įdarbinamų asmenų tikslinės grupės

1. Pagal šį įstatymą socialinėse įmonėse remiamas įdarbinimas asmenų, kurie priklauso bent vienai iš šių tikslinių grupių:

1) neįgalieji, turintys sunkų, vidutinį ar lengvą neįgalumo lygį, ar neįgalieji, kuriems nustatytas neviršijantis 55 procentų darbingumo lygis arba didelių, vidutinių ar nedidelių specialiųjų poreikių lygis;

2) ilgalaikiai bedarbiai, kurių nedarbo trukmė nuo įsiregistravimo teritorinėje darbo biržoje dienos yra ilgesnė kaip dveji metai;

3) asmenys, kuriems iki senatvės pensijos amžiaus likę ne daugiau kaip penkeri metai, jeigu nedarbo trukmė nuo įsiregistravimo teritorinėje darbo biržoje dienos yra ilgesnė kaip vieni metai;

4) vaiko motina (įmotė) arba tėvas (įtėvis), vaiko globėjas arba rūpintojas, vieni auginantys vaiką (įvaikį) iki aštuonerių metų arba neįgalų vaiką (įvaikį) iki 18 metų (iki 2005 m. liepos 1 d. pripažintą vaiku invalidu), ar kitas asmuo, prižiūrintis sergantį ar neįgalų šeimoms, kuriam Neįgalumo ir darbingumo nustatymo tarnybos prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos sprendimu nustatytas specialusis nuolatinės slaugos ar nuolatinės priežiūros (pagalbos) poreikis, jeigu nedarbo trukmė nuo įsiregistravimo teritorinėje darbo biržoje dienos yra ilgesnė kaip šeši mėnesiai;

5) asmenys, grįžę iš laisvės atėmimo vietų, kai laisvės atėmimo laikotarpis buvo ilgesnis kaip šeši mėnesiai, ne vėliau kaip per šešis mėnesius nuo jų paleidimo iš pataisos įstaigų dienos yra įsiregistravę teritorinėje darbo biržoje, ir jeigu šios registracijos trukmė yra ne trumpesnė kaip šeši mėnesiai;

6) asmenys, priklausomi nuo narkotinių, psichotropinių ir kitų psichiką veikiančių medžiagų, baigę psichologinės socialinės ir (ar) profesinės reabilitacijos programas, jeigu nedarbo trukmė nuo įsiregistravimo teritorinėje darbo biržoje dienos yra ilgesnė kaip šeši mėnesiai.

2. Neįgalieji, turintys sunkų, vidutinį ar lengvą neįgalumo lygį, ar neįgalieji, kuriems nustatytas neviršijantis 55 procentų darbingumo lygis arba didelių, vidutinių ar nedidelių specialiųjų poreikių lygis, siekiantys įsidarbinti socialinėje įmonėje, darbo biržoje įsiregistruoti neprivalo. Jie turi pateikti darbdaviui neįgaliojo pažymėjimą.

3. Teritorinė darbo birža privalo parengti turimą informaciją apie šioje darbo biržoje įregistruotus, šio straipsnio 1 dalies 2–6 punktuose nurodytoms tikslinėms asmenų grupėms priklausančius asmenis, jeigu tokios informacijos pageidauja socialinės įmonės statuso siekiantis ar ją turintis juridinis asmuo.

4. Šio straipsnio 1 dalies 3 ir 4 punktuose nurodyti asmenys priskiriami nurodytoms tikslinėms asmenų grupėms dar vienus metus po to, kai pirmą kartą įsidarbino socialinėje įmonėje, neatsižvelgiant į tai, ar jie buvo bent vieną kartą atleisti iš darbo socialinėje įmonėje, ar ne.

5. Teritorinė darbo birža teikia rekomendacijas socialinei įmonei dėl konkrečių asmenų,

priklausančių tikslinėms asmenų grupėms, įdarbinimo.

5 straipsnis. Darbo santykių ypatumai

1. Darbo santykius socialinėje įmonėje nustato Lietuvos Respublikos darbo kodeksas (toliau – Darbo kodeksas) ir šis įstatymas.

2. Šalių susitarimu su darbuotoju, priklausančiu tikslinei grupei, gali būti sudaroma terminuota darbo sutartis, bet ne trumpesniai kaip šešių mėnesių laikotarpiui. Sudarant darbo sutartis su šiais darbuotojais negali būti sulygstamas išbandymas.

3. Tikslinei asmenų grupei priklausančio asmens priėmimas į darbą negali būti pagrindas atleisti kitą toje įmonėje dirbantį darbuotoją.

ANTRASIS SKIRSNIS SOCIALINĖS ĮMONĖS TEISĖS IR PAREIGOS

6 straipsnis. Socialinės įmonės teisės

Socialinė įmonė turi teisę:

1) gauti iš teritorinės darbo biržos jos turimą informaciją apie joje įregistruotus asmenis, priklausančius tikslinėms asmenų grupėms, ir atlikti jų atranką prieš priimdama dirbti;

2) gauti valstybės pagalbą pagal šį įstatymą ir kitus teisės aktus, įskaitant nustatančius smulkiojo ir vidutinio verslo subjektų rėmimą, ir socialines programas, finansuojamas valstybės biudžeto ir pinigų fondų lėšomis;

3) nemokamai gauti iš valstybės ir savivaldybių institucijų bei įstaigų informaciją jų kompetencijai priskirtais klausimais;

4) įstatymų nustatytais atvejais gauti paramą iš kitų Lietuvos ir užsienio asmenų;

5) naudotis kitomis įstatymų ir kitų teisės aktų nustatytais lengvatomis.

7 straipsnis. Socialinės įmonės pareigos

Socialinė įmonė privalo:

1) pagal šio įstatymo 8 straipsnio 2 dalies 3 punkte nurodytą planą įgyvendinti priemones, skirtas asmenų, priklausančių tikslinėms asmenų grupėms, darbiniams ir socialiniams įgūdžiams lavinti ir socialinei integracijai, sudaryti jiems sąlygas dalyvauti kitose tam skirtose priemonėse;

2) sąžiningai naudotis teisės aktų suteiktomis teisėmis ir lengvatomis, nenaudoti socialinės įmonės statuso nesąžiningai konkurencijai;

3) naudoti gautas valstybės pagalbos lėšas tik šio įstatymo 2 straipsnyje nurodytais tikslais, o kitas gautas paramos lėšas – taip pat tik pagal tikslinę jų paskirtį;

4) sudaryti sąlygas Vyriausybės įgaliotai institucijai Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymo (toliau – Viešojo administravimo įstatymas) ketvirtajame skirsnyje nustatyta tvarka atlikti socialinių įmonių veiklos priežiūrą, siekiant nustatyti, kaip socialinės įmonės laikosi įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytų reikalavimų;

5) saugoti dokumentus, patvirtinančius darbuotojų priklausymą tikslinėms asmenų grupėms, taip pat kas mėnesį iki kito mėnesio 15 dienos teikti teritorinei darbo biržai ataskaitas, kuriose pateikiama informacija apie tikslinėms asmenų grupėms priklausančių asmenų priėmimą į darbą ir atleidimą iš darbo ir apie tikslinėms asmenų grupėms priklausančių darbuotojų skaičių, jų dalį tarp visų socialinės įmonės darbuotojų;

6) Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka kas ketvirtį iki kito ketvirčio pirmojo mėnesio 25 dienos, o metams pasibaigus – iki kitų metų kovo 1 dienos pateikti Vyriausybės įgaliotai institucijai iš visų šaltinių gautos ir panaudotos valstybės pagalbos ataskaitą;

7) teisės aktų nustatyta tvarka ir terminais sudaryti bei Vyriausybės įgaliotai institucijai teikti metinius įmonės finansinių ataskaitų rinkinius.

TREČIASIS SKIRSNIS SOCIALINĖS ĮMONĖS STATUSO ĮGIJIMAS IR NETEKIMAS

8 straipsnis. Socialinės įmonės statuso įgijimas

1. Socialinės įmonės statusą juridiniam asmeniui jo prašymu Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka suteikia Vyriausybės įgaliota institucija. Prašymai suteikti socialinės įmonės statusą priimami nuo einamųjų kalendorinių metų sausio 1 dienos iki rugsėjo 30 dienos.

2. Prie prašymo suteikti socialinės įmonės statusą pridedami šie dokumentai:

1) dokumentai, patvirtinantys šio įstatymo 3 straipsnyje nustatytų reikalavimų atitikimą;

2) veiklos (verslo) planas;

3) tikslinėms asmenų grupėms priklausančių asmenų socialinių įgūdžių lavinimo ir socialinės integracijos priemonių planas;

4) praėjusių finansinių metų įmonės finansinių ataskaitų rinkinys;

5) jeigu buvo atliktas paskutinių finansinių metų auditas, jo ataskaitų ir išvadų dėl įmonės veiklos testavimo kopijos;

6) turto nuosavybės ar valdymo teisę ne mažiau kaip trejus metus nuo numatomos darbo vietos įsteigimo (pritaikymo) patvirtinančių dokumentų kopijos. Šių dokumentų kopijos pateikiamos tuo atveju, jeigu įmonė, naudodamasi valstybės pagalba, numato įsteigti (pritaikyti) darbo vietas ir šis turtas užtikrina tokios darbo vietos įsteigimą (pritaikymą).

3. Veiklos (verslo) plano ir tikslinėms asmenų grupėms priklausančių asmenų socialinių įgūdžių lavinimo ir socialinės integracijos priemonių plano struktūrą ir vertinimo kriterijus nustato Vyriausybė arba jos įgaliota institucija.

4. Socialinės įmonės statusas nesuteikiamas, jeigu:

1) pateikti ne visi reikalingi dokumentai;

2) juridinis asmuo neatitinka šio įstatymo 3 straipsnyje nustatytų sąlygų;

3) nustatoma, kad juridinis asmuo pateikė apie save neišsamią arba klaidingą informaciją;

4) pateiktas veiklos (verslo) planas neatitinka Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatytų kriterijų;

5) tikslinėms asmenų grupėms priklausančių darbuotojų socialinių įgūdžių lavinimo ir socialinės integracijos priemonių planas neatitinka Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatytų kriterijų;

6) juridinis asmuo yra įsiskolinęs savo darbuotojams, turi neatidėtų įsiskolinimų Lietuvos Respublikos valstybės biudžetui ar Valstybinio socialinio draudimo fondo biudžetui;

7) su prašymu suteikti socialinės įmonės statusą kreipiasi juridinis asmuo, kuriam anksčiau šio įstatymo 11 straipsnio 1 dalies 4 ir 5 punktuose nurodytais pagrindais panaikintas socialinės įmonės statusas, jeigu nuo sprendimo panaikinti socialinės įmonės statusą priėmimo dienos praėjo mažiau kaip vieni metai.

5. Atsisakius suteikti socialinės įmonės statusą, tas pats juridinis asmuo gali iš naujo kreiptis dėl jo suteikimo ne anksčiau kaip po trijų mėnesių nuo dienos, kurią buvo priimtas sprendimas nesuteikti socialinės įmonės statuso, išskyrus šio straipsnio 4 dalies 1 punkte nurodytą atvejį, atsižvelgiant į šio straipsnio 1 dalyje nurodytus prašymų suteikti socialinės įmonės statusą priėmimo terminus.

9 straipsnis. Prašymo suteikti socialinės įmonės statusą nagrinėjimas

1. Vyriausybės įgaliota institucija ne vėliau kaip per 30 dienų nuo visų būtinų dokumentų pateikimo dienos išnagrinėja gautą prašymą suteikti socialinės įmonės statusą ir priima sprendimą dėl socialinės įmonės statuso suteikimo. Jeigu kartu su prašymu pateikiami ne visi šio įstatymo 8 straipsnio 2 dalyje nurodyti dokumentai, Vyriausybės įgaliota institucija nustato terminą, per kurį juridinis asmuo privalo pateikti trūkstamus dokumentus. Apie priimtą sprendimą dėl socialinės įmonės statuso suteikimo Vyriausybės įgaliota institucija ne vėliau kaip per tris darbo dienas nuo sprendimo priėmimo praneša pareiškėjui.

2. Socialinės įmonės statusas paprastai suteikiamas neterminuotam laikui, kol juridinis asmuo atitinka šio įstatymo 3 straipsnyje nustatytas sąlygas. Vyriausybės įgaliotos institucijos motyvuotu sprendimu socialinės įmonės statusas gali būti suteiktas ir kitam laikotarpiui, bet ne trumpesniam

kaip treji metai. Pasibaigus šiam laikotarpiui, socialinės įmonės statusas juridiniam asmeniui gali būti suteikiamas šio įstatymo nustatyta tvarka.

3. Jeigu atsisakoma suteikti socialinės įmonės statusą, sprendime išdėstomi atsisakymo motyvai.

10 straipsnis. Socialinės įmonės pažymėjimas

1. Priėmus sprendimą suteikti socialinės įmonės statusą, juridiniam asmeniui išduodamas Vyriausybės įgaliotos institucijos nustatytos formos pažymėjimas.

2. Priėmus sprendimą juridinį asmenį pripažinti neįgaliųjų socialine įmone, jam išduodamas Vyriausybės įgaliotos institucijos nustatytos formos pažymėjimas.

11 straipsnis. Socialinės įmonės statuso netekimas

1. Socialinės įmonės statuso netenkama, jeigu:

1) juridinis asmuo pateikia prašymą panaikinti socialinės įmonės statusą;

2) juridiniam asmeniui iškeliama bankroto byla, priimamas sprendimas likviduoti ar reorganizuoti juridinį asmenį;

3) socialinė įmonė daugiau kaip šešis mėnesius iš eilės per einamųjų metų laikotarpį neatitiko bent vienos šio įstatymo 3 straipsnyje nustatytos sąlygos;

4) socialinė įmonė nesilaiko įsipareigojimų pagal sutartį dėl subsidijų išmokėjimo ir panaudojimo tvarkos;

5) paaiškėja, kad socialinė įmonė piktnaudžiavo savo socialinės įmonės statusu ar vykdė nesąžiningą konkurenciją, ar netinkamai naudojo pagalbai skirtas lėšas, ar nepateikė jų panaudojimo ataskaitos arba kitaip pažeidė jos veiklą reglamentuojančius teisės aktus.

2. Socialinė įmonė privalo pranešti socialinės įmonės statusą suteikusiai Vyriausybės įgaliotai institucijai apie visus pagrindus, kuriems atsiradus gali būti panaikinamas socialinės įmonės statusas, per 15 dienų nuo tų pagrindų atsiradimo dienos.

3. Socialinės įmonės valdymo organas apie socialinei įmonei iškeltą bankroto bylą ar priimtą sprendimą ją likviduoti ar reorganizuoti privalo pranešti socialinės įmonės statusą suteikusiai Vyriausybės įgaliotai institucijai ne vėliau kaip per tris dienas nuo bankroto bylos iškėlimo ar sprendimo dėl jos reorganizavimo ar likvidavimo priėmimo dienos.

4. Sprendimą panaikinti socialinės įmonės statusą Vyriausybės įgaliota institucija priima ne vėliau kaip per 15 darbo dienų nuo pagrindo priimti sprendimą panaikinti šį statusą nustatymo dienos.

12 straipsnis. Juridinių asmenų registro duomenys apie socialinę įmonę

1. Socialinės įmonės statusą suteikianti institucija ne vėliau kaip per penkias darbo dienas nuo sprendimo suteikti socialinės įmonės statusą priėmimo dienos apie tai praneša Juridinių asmenų registru.

2. Be kituose įstatymuose nurodytų duomenų, Juridinių asmenų registre papildomai nurodomi šie socialinės įmonės duomenys:

1) juridinio asmens socialinės įmonės statusas;

2) socialinės įmonės statuso suteikimo data.

KETVIRTASIS SKIRSNIS VALSTYBĖS PAGALBA SOCIALINĖMS ĮMONĖMS

13 straipsnis. Valstybės pagalbos socialinei įmonei rūšys

1. Socialinei įmonei gali būti skiriama šių rūšių valstybės pagalba:

1) subsidija darbo užmokesčiui ir valstybinio socialinio draudimo įmokoms;

2) subsidija neįgalių darbuotojų darbo vietoms įsteigti ar pritaikyti ir jų darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti;

3) subsidija tikslinėms asmenų grupėms priklausantiems darbuotojams mokytis.

2. Be šio straipsnio 1 dalyje nurodytų valstybės pagalbos rūšių, neįgaliųjų socialinei įmonei gali būti skiriama papildoma šių rūšių valstybės pagalba:

- 1) subsidija neįgalių darbuotojų darbo aplinkai, gamybinėms ir poilsio patalpoms pritaikyti;
- 2) subsidija papildomoms administracinėms ir transporto išlaidoms;
- 3) subsidija asistento (gestų kalbos vertėjo) išlaidoms.

14 straipsnis. Subsidija darbo užmokesčiui ir valstybinio socialinio draudimo įmokoms

1. Subsidija darbo užmokesčiui ir valstybinio socialinio draudimo įmokoms yra skirta papildomoms socialinės įmonės išlaidoms, susijusioms su tikslinėms asmenų grupėms priklausančių darbuotojų darbinių įgūdžių stoka, jų mažesniu darbo našumu ar ribotu darbingumu, kompensuoti.

2. Darbo įstatymų nustatyta tvarka tikslinėms asmenų grupėms priklausantiems asmenims gali būti nustatytos mažesnės darbo normos, negu jos paprastai nustatytos analogišką darbą dirbantiesiems toje pačioje socialinėje įmonėje ar kitose panašiose įmonėse, tačiau šių asmenų darbo užmokestis dėl nustatytų mažesnių normų ir mažesnio darbo našumo negali būti sumažintas.

3. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta subsidija yra skiriama įdarbinus šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytai tikslinei asmenų grupei priklausančią darbuotoją ir mokama visą jo darbo laikotarpį, o įdarbinus šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 3–6 punktuose nurodytoms tikslinėms asmenų grupėms priklausančius darbuotojus, ši kompensacija skiriama ir mokama ne ilgiau kaip 12 mėnesių po įdarbinimo. Tuo atveju, kai šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 2–6 punktuose nurodytoms tikslinėms asmenų grupėms priklausančių darbuotojų nedarbo trukmė nuo įsiregistravimo teritorinėje darbo biržoje dienos yra ilgesnė kaip dveji metai, tinkamomis finansuoti išlaidomis yra laikomos išlaidos darbo užmokesčiui ir valstybinio socialinio draudimo įmokoms kompensuoti per ne ilgesnį kaip 24 mėnesių po įdarbinimo laikotarpį.

4. Subsidija darbo užmokesčiui ir valstybinio socialinio draudimo įmokoms yra skiriama, jeigu įdarbinus asmenis padidėja atitinkamos socialinės įmonės faktinis įdarbinimo metu sąrašuose esančių tikslinėms grupėms priklausančių darbuotojų skaičius, palyginti su vidutiniu sąrašuose esančių darbuotojų skaičiumi per praėjusius 12 kalendorinių mėnesių. Subsidija darbo užmokesčiui ir valstybinio socialinio draudimo įmokoms taip pat yra skiriama, jeigu įdarbinus asmenis atitinkamos socialinės įmonės faktinis įdarbinimo metu sąrašuose esančių tikslinėms grupėms priklausančių darbuotojų skaičius, palyginti su vidutiniu sąrašuose esančių darbuotojų skaičiumi per praėjusius 12 kalendorinių mėnesių, nepadidėja dėl darbuotojų atleidimo Darbo kodekso 127 straipsnyje arba 136 straipsnyje nustatytais pagrindais.

5. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta subsidija apskaičiuojama procentais nuo kiekvienam socialinėje įmonėje dirbančiam tikslinei asmenų grupei priklausančiam darbuotojui tą mėnesį apskaičiuoto visų rūšių darbo užmokesčio, tačiau neviršijant dviejų tą mėnesį galiojančios Vyriausybės patvirtintos minimaliosios mėnesinės algos dydžių, ir nuo šio darbo užmokesčio apskaičiuotų draudėjo privalomojo valstybinio socialinio draudimo įmokų sumos.

6. Už kiekvieną sunkų neįgalumo lygį turintį neįgalų darbuotoją ar neįgalų darbuotoją, kuriam nustatytas neviršijantis 25 procentų darbingumo lygis arba didelių specialiųjų poreikių lygis, skiriama kompensacija sudaro 75 procentus šio straipsnio 5 dalyje nurodytos sumos.

7. Už kiekvieną vidutinį neįgalumo lygį turintį neįgalų darbuotoją ar neįgalų darbuotoją, kuriam nustatytas 30–40 procentų darbingumo lygis arba vidutinių specialiųjų poreikių lygis, skiriama kompensacija sudaro 70 procentų šio straipsnio 5 dalyje nurodytos sumos.

8. Už kiekvieną lengvą neįgalumo lygį turintį neįgalų darbuotoją ar neįgalų darbuotoją, kuriam nustatytas 45–55 procentų darbingumo lygis arba nedidelių specialiųjų poreikių lygis, skiriama kompensacija sudaro 60 procentų šio straipsnio 5 dalyje nurodytos sumos.

9. Už kiekvieną šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 2–6 punktuose nurodytoms socialinėse įmonėse įdarbinamų asmenų tikslinėms grupėms priklausančią darbuotoją skiriama kompensacija sudaro 50 procentų šio straipsnio 5 dalyje nurodytos sumos.

15 straipsnis. Subsidija neįgalių darbuotojų darbo vietoms įsteigti ar pritaikyti ir jų

darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti

1. Subsidija neįgalių darbuotojų darbo vietoms įsteigti ir jų darbo priemonėms įsigyti gali būti skiriama, kai yra visos šios sąlygos:

1) jeigu ją įsteigus vidutinis socialinės įmonės sąrašuose esančių darbuotojų skaičius padidėja, palyginti su vidutiniu sąrašuose esančių darbuotojų skaičiumi per praėjusius 12 kalendorinių mėnesių;

2) ši darbo vieta bus išlaikyta ne trumpiau kaip 36 mėnesius;

3) į šią darbo vietą įdarbinami šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodyti asmenys.

2. Subsidija neįgalių darbuotojų darbo vietoms ir jų darbo priemonėms pritaikyti gali būti skiriama, jeigu yra šio straipsnio 1 dalies 2 punkte nurodytos sąlygos ir šios išlaidos reikalingos kliūtims, atsirandančioms socialinėje įmonėje dėl darbuotojų negalios ir trukdančioms jiems atlikti darbo funkcijas, pašalinti.

3. Subsidijos dydis neįgalaus darbuotojo, kuriam nustatytas neviršijantis 25 procentų darbingumo lygis ar sunkus neįgalumo lygis arba didelių specialiųjų poreikių lygis, darbo vietai įsteigti ar pritaikyti ir jo darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti sudaro 80 procentų visų tam tikslui reikalingų išlaidų.

4. Subsidijos dydis neįgalaus darbuotojo, kuriam nustatytas 30–40 procentų darbingumo lygis ar vidutinis neįgalumo lygis arba vidutinių specialiųjų poreikių lygis, darbo vietai įsteigti ar pritaikyti ir jo darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti sudaro 70 procentų visų tam tikslui reikalingų išlaidų.

5. Subsidijos dydis neįgalaus darbuotojo, kuriam nustatytas 45–55 procentų darbingumo lygis ar lengvas neįgalumo lygis arba nedidelių specialiųjų poreikių lygis, darbo vietai įsteigti ar pritaikyti ir jo darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti sudaro 65 procentus visų tam tikslui reikalingų išlaidų.

6. Subsidija neįgalaus darbuotojo darbo vietai įsteigti ar pritaikyti ir jo darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti negali būti didesnė kaip 40 subsidijos skyrimo mėnesį galiojančios Vyriausybės patvirtintos minimaliosios mėnesinės algos dydžių.

7. Darbdavys į atsilaisvinusią darbo vietą, kurioje dirbo šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytai tikslinei asmenų grupei priklausantis darbuotojas ir kuriai įsteigti buvo skirta valstybės pagalba, per 30 darbo dienų nuo šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytai tikslinei asmenų grupei priklausančio darbuotojo atleidimo dienos privalo priimti kitą socialinėje įmonėje nedirbantį ir šiai tikslinei asmenų grupei priklausantį darbuotoją. Jeigu per nurodytą laikotarpį į atsilaisvinusią darbo vietą, kuriai įsteigti buvo skirta valstybės pagalba, neįdarbinamas kitas socialinėje įmonėje nedirbantis ir šiai tikslinei asmenų grupei priklausantis darbuotojas, laikoma, kad socialinė įmonė panaikino darbo vietą, kuriai įsteigti buvo skirta subsidija.

16 straipsnis. Subsidija tikslinėms asmenų grupėms priklausantiems darbuotojams mokyti

1. Siekiant kompensuoti socialinių įmonių išlaidas tikslinėms asmenų grupėms priklausantiems darbuotojams mokyti, šioms įmonėms gali būti skiriama subsidija. Šie mokymai turi būti skiriami socialinės įmonės veiklai reikalingai darbuotojų kvalifikacijai kelti.

2. Subsidija tikslinėms asmenų grupėms priklausantiems darbuotojams mokyti gali sudaryti iki 35 procentų išlaidų, reikalingų specialiam mokymui, arba iki 60 procentų išlaidų, reikalingų bendrojo pobūdžio mokymui. Ši subsidija gali būti padidinta 10 procentų, jeigu pagalba skiriama vidutinėms įmonėms, arba 20 procentų, jeigu pagalba skiriama mažoms įmonėms.

3. Šiame įstatyme bendrojo pobūdžio mokymas yra asmens ar asmenų grupės mokymas, tiesiogiai nesusijęs su asmens atliekamu darbu ar pareigomis socialinėje įmonėje, arba toks mokymas, kurio metu gautus įgūdžius ir žinias asmuo galėtų pritaikyti ir kitoje darbovietėje. Specialus mokymas yra asmens ar asmenų grupės mokymas, kuris tiesiogiai susijęs su atliekamu darbu ar pareigomis socialinėje įmonėje ir kurio metu gauti įgūdžiai ir žinios negali būti pritaikyti arba gali būti ribotai pritaikyti kitoje darbovietėje. Mokymas laikomas specialiu, jeigu nėra nustatyta, kad tai yra bendrojo pobūdžio mokymas.

4. Subsidijuojamos šios bendrojo pobūdžio ir specialiam mokymui reikalingos išlaidos:

1) mokytojų (auklėtojų, instruktorių, socialinių darbuotojų) darbo apmokėjimo ir socialinio draudimo už tą laiką, kai jie tiesiogiai dirba su asmenimis, kurie mokosi, išlaidos;

2) mokytojų (auklėtojų, instruktorių, socialinių darbuotojų) ir asmenų, kurie mokosi, kelionių, susijusių su mokymu, išlaidos;

3) kitos būtinos išlaidos (metodinė literatūra, smulkios priemonės, darbo medžiaga ir panašiai);

4) darbo užmokestis asmenims, kurie mokosi, apskaičiuotas už jų mokymosi laiką.

5. Šio straipsnio 4 dalies 4 punkte nurodytų išlaidų bendra suma negali viršyti bendros šio straipsnio 4 dalies 1, 2, 3 punktuose nurodytų išlaidų sumos.

17 straipsnis. Subsidija neįgalių darbuotojų darbo aplinkai, gamybinėms ir poilsio patalpoms pritaikyti

1. Siekiant kompensuoti neįgaliųjų socialinių įmonių išlaidas, skirtas kliūtims, susidarančioms dėl neįgalaus darbuotojo negalios ir trukdančioms darbuotojui patekti į darbo vietą ar įmonėje esančias poilsio patalpas, pašalinti, skiriama subsidija neįgalių darbuotojų darbo aplinkai, gamybinėms ir poilsio patalpoms pritaikyti.

2. Subsidija šio straipsnio 1 dalyje nurodytoms išlaidoms kompensuoti už kiekvieną neįgalų darbuotoją, kuriam nustatytas sunkus neįgalumo lygis ar neviršijantis 25 procentų darbingumo lygis arba didelių specialiųjų poreikių lygis sudaro 80 procentų; už kiekvieną neįgalų darbuotoją, kuriam nustatytas vidutinis neįgalumo lygis ar 30–40 procentų darbingumo lygis arba vidutinių specialiųjų poreikių lygis – 70 procentų šių išlaidų sumos. Subsidija vieno neįgalaus darbuotojo darbo aplinkai, gamybinėms ir poilsio patalpoms pritaikyti negali būti didesnė kaip 6 subsidijos skyrimo mėnesį galiojančios Vyriausybės patvirtintos minimaliosios mėnesinės algos dydžiai ir negali būti skiriama dažniau kaip kartą per 36 mėnesius.

18 straipsnis. Subsidija papildomoms administracinėms ir transporto išlaidoms

1. Siekiant kompensuoti neįgaliųjų socialinių įmonių papildomas administravimo išlaidas, susidarančias dėl neįgalių darbuotojų darbo, skiriama subsidija papildomoms administracinėms išlaidoms.

2. Jeigu neįgaliųjų socialinė įmonė organizuoja joje dirbančių neįgalių darbuotojų, turinčių sunkų ar vidutinį neįgalumo lygį, ar neįgalių darbuotojų, kuriems nustatytas neviršijantis 40 procentų darbingumo lygis arba didelių ar vidutinių specialiųjų poreikių lygis, vežimą į darbą ir iš darbo, taip pat šių neįgalių darbuotojų darbui namuose reikalingų medžiagų, detalių, gaminių ir kitų priemonių vežimą į namus ir iš namų, šiai įmonei gali būti skiriama subsidija jos transporto kuro išlaidoms.

3. Kiekvienos iš šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų subsidijų dydis gali sudaryti ne daugiau kaip 70 procentų visų reikalingų administracinių ir transporto išlaidų.

19 straipsnis. Subsidija asistento (gestų kalbos vertėjo) išlaidoms

1. Jeigu sunkų ar vidutinį neįgalumo lygį turintiems neįgaliems darbuotojams, kuriems nustatytas neviršijantis 40 procentų darbingumo lygis arba didelių ar vidutinių specialiųjų poreikių lygis, darbo funkcijoms atlikti būtina asistento (gestų kalbos vertėjo) pagalba, neįgaliųjų socialinei įmonei skiriama subsidija asistento (gestų kalbos vertėjo) išlaidoms.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyta subsidija sudaro 40 procentų subsidijos skyrimo mėnesį galiojančio Vyriausybės patvirtinto minimaliojo valandinio atlygio dydžio už kiekvieną sunkų ar vidutinį neįgalumo lygį turintį neįgalų darbuotoją ar neįgalų darbuotoją, kuriam nustatytas neviršijantis 25 procentų darbingumo lygis arba didelių ar vidutinių specialiųjų poreikių lygis, ir 20 procentų už kiekvieną neįgalų darbuotoją, kuriam nustatytas 30–40 procentų darbingumo lygis, atsižvelgiant į neįgalaus darbuotojo faktiškai dirbtą laiką.

20 straipsnis. Valstybės pagalbos skyrimo ir mokėjimo tvarka

1. Šiame įstatyme nustatytą valstybės pagalbą socialinėms įmonėms Vyriausybės ar jos įgaliotos institucijos nustatyta tvarka teikia Vyriausybės įgaliota institucija.

2. Siekdamos gauti šiame įstatyme nustatytą valstybės pagalbą, socialinės įmonės pateikia nustatytus dokumentus, pagrindžiančius subsidijuojamų išlaidų poreikį, Vyriausybės įgaliotai institucijai. Paraiškos gauti šio įstatymo 13 straipsnio 1 dalies 2, 3 punktuose ir 2 dalies 1 punkte nurodytas subsidijas priimamos nuo einamųjų metų sausio 1 dienos iki birželio 30 dienos.

3. Vyriausybės įgaliota institucija išnagrinėja pateiktas paraiškas ir priima sprendimus dėl šio įstatymo 13 straipsnyje nurodytos valstybės pagalbos skyrimo.

4. Subsidijuojamos tik tos socialinės įmonės išlaidos, kurias ji turėjo po sutarties dėl subsidijų išmokėjimo ir panaudojimo tvarkos sudarymo. Subsidija negalių darbuotojų darbo vietai įsteigti ar pritaikyti ir jų darbo priemonėms įsigyti ar pritaikyti gali būti skiriama kompensuoti išlaidoms, kurias socialinė įmonė turėjo per 12 mėnesių iki paraiškos ir kitų nustatytų dokumentų pateikimo.

5. Priėmus sprendimą skirti subsidiją, tarp Vyriausybės įgaliotos institucijos ir socialinės įmonės sudaroma sutartis dėl subsidijos išmokėjimo ir panaudojimo tvarkos. Tipinę sutarties formą tvirtina Vyriausybė ar jos įgaliota institucija.

6. Subsidija neskiriama, o paskirtoji nemokama, jeigu visos socialinei įmonei skirtos valstybės pagalbos dydis viršija šio įstatymo 22 straipsnyje nurodytas didžiausias leistinas valstybės pagalbos dydžio ribas ar socialinei įmonei yra išduotas vykdomasis raštas išieškoti valstybės pagalbos lėšas pagal Europos Komisijos sprendimą, pagal kurį valstybės pagalba skelbiama neteisėta ir nesuderinama su bendrąja rinka.

21 straipsnis. Subsidijų panaudojimo apribojimai

1. Subsidija, skirta socialinei įmonei, privalo būti grąžinama visiškai, jeigu socialinė įmonė:

1) pateikia žinomai klaidingą informaciją apie tikslus ir išlaidas, kurioms prašoma konkreti subsidija;

2) nuslepia aplinkybes, svarbias priimant sprendimą skirti konkrečią subsidiją;

3) atsisako suteikti informaciją ar pateikti dokumentus, kurie reikalingi tikrinant subsidijų panaudojimą ir socialinės įmonės ūkinę ir finansinę veiklą;

4) panaudoja subsidijos lėšas kitais tikslais ar pažeisdama sutarties dėl subsidijų išmokėjimo ir panaudojimo tvarkos sąlygas.

2. Panaikinus darbo vietą, kuriai įsteigti ar pritaikyti buvo skirta subsidija, socialinė įmonė privalo grąžinti: panaikinus šią darbo vietą pirmaisiais metais po jos įsteigimo – visą subsidijos sumą, panaikinus šią darbo vietą antraisiais metais po jos įsteigimo – 80 procentų subsidijos sumos, o panaikinus trečiaisiais metais po įsteigimo – 50 procentų subsidijos sumos.

3. Ilgalaikis turtas, kurį socialinė įmonė įsigijo pasinaudodama subsidijomis, negali būti parduotas, dovanotas ar kitaip perleistas, taip pat išvežtas už Europos ekonominės erdvės valstybių teritorijos ribų, įkeistas ar kitaip suvaržytos teisės į jį be Vyriausybės įgaliotos institucijos leidimo ne trumpiau kaip trejus metus nuo šio turto įsigijimo momento. Jeigu socialinė įmonė neįvykdo šių sąlygų, subsidija arba atitinkama jos dalis turi būti grąžinama.

4. Subsidija arba atitinkama jos dalis turi būti grąžinama valstybei ir tuo atveju, kai ilgalaikis materialusis turtas, kuriam įsigyti (sukurti) buvo skirta subsidija, sugadinamas, pažeidžiamas arba sunaikinamas, nepaėjęs trejiems metams nuo subsidijuojamo projekto įgyvendinimo pabaigos, išskyrus atvejus, kai jis prarastas dėl nenugalimos jėgos ar nusikalstamos trečiųjų asmenų veikos, jeigu tai įrodyta įstatymų nustatyta tvarka, arba kai socialinė įmonė lėšas, gautas kaip draudimo išmoką dėl sunaikinto ilgalaikio materialiojo turto, investavo į kitą ilgalaikį materialųjį turtą, išskyrus atvejus, kai draudimo išmokos skiriamos šio įstatymo 13 straipsnyje numatytoms darbdavio išlaidoms kompensuoti.

5. Jeigu subsidijos turi būti grąžinamos dėl socialinės įmonės kaltės, išieškoma socialinei įmonei faktiškai pervesta subsidijų suma ir sutartyje dėl subsidijų išmokėjimo ir panaudojimo tvarkos nustatyto dydžio palūkanos už laikotarpį nuo subsidijos gavimo iki visiško socialinės įmonės atsiskaitymo su valstybe. Šios palūkanos negali būti mažesnės, negu yra nustatytos Europos Komisijos valstybės pagalbos grąžinimo atveju.

6. Sprendimus dėl subsidijų grąžinimo priima Vyriausybės įgaliota institucija. Jos sprendimai gali būti skundžiami teismui.

22 straipsnis. Valstybės pagalbos dydžio apribojimai

1. Šiame įstatyme nustatyta socialinių įmonių teisė gauti subsidijas nepanaikina teisės gauti kituose įstatymuose ar teisės aktuose nustatytą valstybės ar Europos Sąjungos pagalbą, atitinkančią Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnyje nustatytus kriterijus, tačiau bendras šios pagalbos dydis vienai įmonei per trejus metus iš eilės neturi viršyti 51 750 000 litų, o per vienus metus – 17 250 000 litų. Valstybės pagalba mokymui negali sudaryti daugiau kaip 6 900 000 litų bendros valstybės pagalbos dydžio vienam mokymo projektui. Jeigu valstybės ar Europos Sąjungos finansinė pagalba teikiama ne subsidijomis, ši pagalba išreiškiama subsidijos ekvivalentu.

2. Be šio įstatyme numatytos valstybės pagalbos, socialinės įmonės turi teisę gauti kitą, negu nustatyta šio įstatymo 14 straipsnyje, pagalbą šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytų asmenų darbo užmokesčio ir nuo šio darbo užmokesčio apskaičiuotų draudėjo privalomojo valstybinio socialinio draudimo įmokų sumai padengti, tačiau bendras šios pagalbos dydis neturi viršyti 100 procentų šio įstatymo 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytų asmenų darbo užmokesčio ir nuo šio darbo užmokesčio apskaičiuotų draudėjo valstybinio socialinio draudimo įmokų sumos.

3. Jeigu socialinė įmonė gauna šio įstatymo 13 straipsnio 1 dalies 1 punkte nurodytą valstybės pagalbą, skiriamą 4 straipsnio 1 dalies 2–6 punktuose nurodytiems asmenims, ar valstybės pagalbą šio įstatymo 13 straipsnio 1 dalies 2 ir 3 punktuose bei 2 dalyje nurodytų valstybės pagalbos rūšių forma iš kelių šaltinių, tai bendras iš kelių šaltinių gautos valstybės pagalbos dydis pagal kiekvieną valstybės pagalbos rūšį negali viršyti šiame įstatyme nustatyto atitinkamos rūšies valstybės pagalbos dydžio.

4. Jeigu paskutinę ketvirčio dieną apskaičiuojama faktiškai gauta valstybės pagalbos suma viršija leistinas ribas, tai per vieną mėnesį nuo ataskaitos, kurioje pateikiama informacija apie gautą ir panaudotą pagalbą pateikimo Vyriausybės įgaliotai institucijai termino ši perviršio suma turi būti grąžinama valstybės pagalbos teikėjui.

23 straipsnis. Lėšos socialinėms įmonėms remti

Šio įstatymo 13 straipsnyje nustatyta valstybės pagalba socialinėms įmonėms remti skiriama iš valstybės biudžeto lėšų.

24 straipsnis. Socialinių įmonių veiklos priežiūra

Vyriausybės įgaliota institucija Viešojo administravimo įstatymo ketvirtajame skirsnyje nustatyta tvarka prižiūri, kaip socialinės įmonės laikosi įstatymuose ir kituose teisės aktuose nustatytų reikalavimų.

25 straipsnis. Informacijos apie suteiktą valstybės pagalbą kaupimas

Vyriausybės įgaliota institucija kaupia informaciją apie konkrečioms socialinėms įmonėms pagal šį įstatymą suteiktą valstybės pagalbą ir įstatymų nustatyta tvarka teikia ją Lietuvos Respublikos ir Europos Sąjungos institucijoms, atliekančioms valstybės pagalbos teikimo priežiūrą.

PENKTASIS SKIRSNIS BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

26 straipsnis. Socialinės įmonės statusą suteikiančios Vyriausybės įgaliotos institucijos funkcijos įgyvendinant šį įstatymą

Įgyvendindama šį įstatymą, socialinės įmonės statusą suteikianti Vyriausybės įgaliota institucija:

- 1) administruoja valstybės biudžeto lėšas, skirtas socialinėms įmonėms remti;
- 2) svarsto ir priima sprendimą dėl socialinės įmonės statuso suteikimo ir panaikinimo juridiniam asmeniui;

- 3) svarsto socialinių įmonių paraiškas dėl subsidijų skyrimo ir priima atitinkamus sprendimus;
- 4) kaupia informaciją apie konkrečioms socialinėms įmonėms pagal šį įstatymą suteiktą valstybės pagalbą ir įstatymų nustatyta tvarka teikia ją Lietuvos Respublikos ir Europos Sąjungos institucijoms, atliekančioms valstybės pagalbos teikimo priežiūrą;
- 5) vertina socialinių įmonių pateiktas iš visų šaltinių gautos ir panaudotos valstybės pagalbos ataskaitas, teikia metines suvestines socialinių įmonių veiklos ir valstybės pagalbos lėšų panaudojimo ataskaitas Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijai;
- 6) Viešojo administravimo įstatymo ketvirtajame skirsnyje nustatyta tvarka atlieka socialinių įmonių veiklos priežiūrą;
- 7) prireikus organizuoja mokymus socialinių įmonių vadovams ir personalui, dirbančiam su socialinėse įmonėse įdarbinamų asmenų tikslinėmis grupėmis;
- 8) rengia ir įgyvendina projektus, skirtus socialinių įmonių veiklai gerinti ir plėsti;
- 9) kontroliuoja teritorinių darbo biržų veiklą atliekant šiame įstatyme joms nustatytas funkcijas.

Skelbiu šį Lietuvos Respublikos Seimo priimtą įstatymą.

LAIKINAI EINANTIS
RESPUBLIKOS PREZIDENTO PAREIGAS

ARTŪRAS PAULAUSKAS

Lietuvos Respublikos
socialinių įmonių įstatymo
priedas

ĮGYVENDINAMI EUROPOS SĄJUNGOS TEISĖS AKTAI

1. 2008 m. rugpjūčio 6 d. Europos Komisijos reglamentas (EB) Nr. 800/2008, skelbiantis tam tikrų rūšių pagalbą, suderinamą su bendrąja rinka, taikant Sutarties 87 ir 88 straipsnius (Bendrasis bendrosios išimties reglamentas) (OL 2008 L 214, p. 3).

Pakeitimai:

1.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [X-293](#), 2005-06-30, Žin., 2005, Nr. 85-3137 (2005-07-14), i. k. 1051010ISTA000X-293

Lietuvos Respublikos socialinių įmonių įstatymo 3, 4, 8, 10, 14, 18, 19 straipsnių pakeitimo ir papildymo įstatymas

2.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [X-872](#), 2006-10-19, Žin., 2006, Nr. 116-4405 (2006-10-31), i. k. 1061010ISTA000X-872

Lietuvos Respublikos socialinių įmonių įstatymo 3 straipsnio pakeitimo įstatymas

3.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [X-1040](#), 2007-01-18, Žin., 2007, Nr. 17-629 (2007-02-08), i. k. 1071010ISTA00X-1040

Lietuvos Respublikos socialinių įmonių įstatymo 3, 4, 5, 8, 14, 18, 19 straipsnių pakeitimo įstatymas

4.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [X-1388](#), 2007-12-18, Žin., 2007, Nr. 138-5647 (2007-12-29), i. k. 1071010ISTA00X-1388

Lietuvos Respublikos socialinių įmonių įstatymo 14 straipsnio pakeitimo ir papildymo įstatymas

5.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [XI-1231](#), 2010-12-14, Žin., 2010, Nr. 153-7798 (2010-12-28), i. k. 1101010ISTA0XI-1231

Lietuvos Respublikos socialinių įmonių įstatymo 4 straipsnio papildymo įstatymas

6.

Lietuvos Respublikos Seimas, Įstatymas

Nr. [XI-1771](#), 2011-12-01, Žin., 2011, Nr. 155-7352 (2011-12-20), i. k. 1111010ISTA0XI-1771

Lietuvos Respublikos socialinių įmonių įstatymo pakeitimo įstatymas